

L'Estel i el jardí màgic

Descripció

Un matí de primavera, l'Estel, de 8 anys, es va despertar amb una sensació estranya. Sentia que aquell dia seria especial, tot i que no sabia per què. Després d'esmorzar, va decidir sortir al jardí darrere de casa seva. Era un jardí gran, ple de flors i arbustos, però hi havia una part que mai no havia explorat, un racó on les herbes creixien altes i semblava amagat del món.

«L'Estel, no vagis tan lluny!», li va dir la seva mare des de la finestra. Però la curiositat va guanyar. L'Estel va començar a caminar entre les herbes altes fins que va descobrir una petita porta de fusta al mur que envoltava el jardí. «Què és això?», es va preguntar. Mai no havia vist aquella porta.

Amb una mica d'esforç, l'Estel va obrir la porta i va trobar-se davant d'un jardí completament diferent. Les flors eren enormes, amb colors brillants que mai havia vist. Els arbres eren alts, amb branques que semblaven dansar amb la brisa, i al centre hi havia una font que brillava com si fos màgica.

En aquell moment, una veu suau va sonar darrere d'ella: «Benvinguda al Jardí Màgic, Estel.»

L'Estel es va girar i va veure una dona amb robes verdes, que semblava formar part del mateix jardí. Els seus ulls brillaven com les fulles sota el sol.

«Qui ets?» va preguntar l'Estel, sorpresa però no espantada.

«Soc la Guardiana del Jardí. Aquest és un lloc especial, amagat del món perquè només els nens amb cor valent el puguin trobar. Però ara que ets aquí, hi ha un misteri que

has de resoldre.»

L'Estel es va emocionar. «Un misteri? Què he de fer?»

La Guardiana va somriure i li va donar una petita clau d'or. «Al jardí hi ha tres portes amagades. Cadascuna té una prova, i només quan superis les tres podràs descobrir el tresor del jardí.»

Decidida, l'Estel va començar la seva aventura. Va trobar la primera porta darrere d'una gran flor blava. Quan la va obrir, es va trobar en un camí ple de pedres. Les pedres formaven un trencaclosques, i l'Estel va haver de pensar amb astúcia per col·locar-les correctament i poder avançar. Amb paciència, ho va aconseguir.

La segona porta estava amagada sota un arbre que brillava amb llums daurades. Darrere d'ella, hi havia una habitació plena de llibres. «Aquesta prova és de coneixement», va pensar. Va buscar el llibre correcte per resoldre l'enigma que es trobava escrit a la paret, i gràcies a la seva afició per la lectura, ho va resoldre amb facilitat.

La tercera porta era la més difícil de trobar. Estava al fons d'un estany clar, i l'Estel va haver de fer servir la seva valentia per endinsar-se a l'aigua i recuperar la clau que hi havia al fons. Un cop va obrir la porta, es va trobar en una sala plena de llum. Al centre hi havia una capsa de fusta antiga.

Amb emoció, l'Estel va obrir la capsa i a dins va trobar un petit mirall. Es va mirar i, per un moment, va veure no només la seva imatge, sinó totes les seves aventures, les coses que havia après i les persones que estimava. I llavors va entendre que el tresor no era or o joies, sinó el que portava dins seu: el seu cor valent i la seva capacitat de superar qualsevol prova.

Quan va sortir del jardí, la Guardiana la va acomiadar amb un somriure. «Recorda, Estel: el tresor més gran que pots tenir és la teva força interior. Sempre la portaràs amb tu.»

I així, l'Estel va tornar a casa, sabent que, sigui quin sigui el repte que trobi en el futur, sempre podrà comptar amb la seva valentia i intel·ligència.